N:r 2. ÅRG. 35. 25 JANUARI 1930. PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"VI HAVA SETT HANS STJÄRNA."*

Av August Berg.

Matt. 2: 1—12.

Trettondedagens högtid är det sökande hjärtats högtid. Trettondedagsstjärnan lyser på lästet för alla som behöva och söka ledning. Alltid skall det finnas människor, som drivna av sin själs längtan följa ledstjärnan i sökande sinne och tillbedjande tro.

De vise männen, som på för oss okänt sätt fått kunskap om att i Juda land en skulle födas, som skulle bliva all världens härskare, spanade fram genom det för dem ännu dunkla. Vi läsa i Apg. 14 kap. om att prästen i Jupiterstemplet utanför Lystra ville göra Paulus och hans följeslagare Barnabas till gudar, och att Paulus rev sina kläder och sprang ut bland folket, förklarande, att även de voro människor, av samma natur som de övriga. Så tillägger han följande ord: »Under framfarna tider har Gud tillstatt alla hedningar, att ga sina egna vägar.» I Apg. 17 kapitel, då Paulus predikade på Aeropagen i Atén, yttrade han de bekanta orden: »Med okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men nu bjuder han människorna att de alla allestädes skola göra bättring.»

Människorna kunna komma långt i konst, bildning och vetenskap, men dock sakna frid och lycka i hjärtat. Där innerst inne i hjärtat finnes en längtan efter något bättre, något högre. Så var det ock med dessa österns vise. De voro kunskapsrika astrologer, men kände dock en längtan efter något annat. Denna längtan närdes av något löftesord, som på underbara vägar nått dem. Herren vill möta

* Anteckningar från ett föredrag av missionär *Aug. Berg* hållet vid missionshögtiden i Betesdakyrkan, Trettondedag jul 1930.

en sådan ofullkomlig längtan varhelst den finnes. Många ganger ha vi i Kina sett exempel härpå. Personer finnas, som hava hört om Jesus, syndares frälsare. De äro övertygade om sin synd och längta efter frälsning. Så händer det, att de, på det röda papper där de ha sina gudars namn uppskrivna, även skriva ordet J e s u s och den 1 och 15 i varje månad bränna rökelse och nedfalla och tillbedja sin nye gud. Mången kanske tycker att detta är hädelse, men jag tror icke att man får betrakta det så. I sin längtan göra de så gott de förstå och handla efter det ljus de ha fått. »Förstår du ock vad du läser?» frågade Filippus den etiopiske hovmannen.

I 4 Mos. 24 kap. läsa vi om Bileam, som var ombedd att förbanna Israel, men som icke kunde överträda Herrens befallning, att han »hov upp sin röst och kvad: jag ser honom, men icke i nutiden, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel.» — Det var denna stjärna, som hade uppenbarat sig för dessa vise män i deras hemland. De följde densammas sken och kommo så till Jerusalem. Väl anlända dit verkställde de efterfrågan och funno då, att det var i Betlehem som den nyfödde judakonungen skulle födas. Själve konung Herodes fick giva dem anvisning och på så sätt gå Guds ärenden. »Faren åstad och forsken noga efter barnet, och när I haven funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.» Vi hörde för några dagar sedan berättas om huru vår nyligen hemgångna syster Maria Björklund för första gången kom i beröring med K. F. U. K. Hon sökte en person, som bodde i samma hus, där K. F. U. K. då hade sin lokal, och kom in på dess expedition. »Hon gick vilse, men kom rätt.» På samma sätt med de vise männen. De gingo vilse — till Jerusalem — men kommo rätt.

Det heter om en väg, att de som beträda den, »huru oförståndiga de än må vara, så skola de dock icke gå vilse». Jes. 35: 8.

»Vi hava sett hans stjärna i östern» var vad de vise männen hade att säga. Kunna vi, som i dag äro församlade här, även säga detsamma? Vi möta i livet så många av »denna världens visa», som dock ännu icke hava sett stjärnan i östern, för vilka Herren Jesus ännu icke blivit uppenbarad. Ack, att denna högtid bleve för många av dessa en ljusets högtid, då morgonstjärnan kunde uppgå i deras hjärtan!

Då vi se ut över vårt eget land vill vemodet ofta gripa oss. Väl kallas det ett kristet land, men huru mycket mörker råder dock icke i detsamma! Kristendomskunskapen är hos många av det uppväxande släktet ganska minimal och den stora mängden går, till synes, likgiltig för de eviga värdena.

Vi, som haft förmånen att vistas ute på missionsfältet, kunna ock säga, att vi hava sett hans stjärna i östern. Det tindrar ljusa klara stjärnor även i Kina, Japan, Indien och andra länder. Österns stjärna, »Asiens ljus» (Buddha), har länge bländat forskarns dunkla öga, men nu har för många det sanna ljuset uppgått. Väl kunna de i antal ej tävla med syskonskaran i

västern, men huru fröjdas vi icke för varje nytt ljus som tändes.

För helt kort tid sedan erhöll jag ett brev från vår infödde pastor Kao i Yuncheng, som omtalar hurusom en kvinna, som vid det sista stormötet genom dopet upptogs i församlingen, avlade ett vittnesbörd om huru hon kom till avgörelse och klarhet. Hon satt en dag i hemmet sysselsatt med sömnad, sorgsen i sitt hjärta. Hon öppnade Bibeln och fann det ställe där det står skrivet: »Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa och en rykande veke skall han icke utsläcka.» »Jag blev», sade hon, »bedrövad då jag läste dessa ord, ty jag kände mig både lik det brutna röret och den rykande veken. Så föll jag ned på mina knän och bekände min synd, och min sorg förbyttes i glädje.» En ny liten stjärna där borta i östern var tänd. Där förut mörker varit rådande härskade nu ljus.

Det heter vidare om de vise männen, att de gåvo barnet sin hyllning. De handlade såsom de troende i Macedonien, om vilka det heter: »Sig själva gåvo de först åt Herren.» »Lägg för hans fot din prydnad, bekänn dig till hans lydnad.» Sedan framburo de sina gåvor. Vi äro icke vana vid att se visdom och rikedom offras åt Herren. I allmänhet får han nöja sig med de obildade människorna och med skärvarna. Men månne någon gåva kan vara för stor att offra at Herren? Låtom oss, även vi, efterfölja apostelns uppmaning att frambära våra kroppar till ett levande offer, Gud behagligt, och sedan anse oss och det som blivit oss anförtrott, som ett lån av Herren, för vilket vi äro ansvariga.

Genom en uppenbarelse i drömmen fingo de sa befallning om att icke återvända till Herodes. De drogo en annan väg tillbaka till sitt land. Man har sökt att utforska huru lång tid de använde för att nå fram till sitt mål. Somliga gissa över ett år, andra kortare tid. I denna fråga kan klarhet ej vinnas och det betyder så litet. Ett står fast, att stjärnan ledde dem säkert och fram till målet. Där stannade den. Nu behövde de ej längre hennes ledning. Så vet Herren att ännu i dag bevara sina frommas steg. Han skall bevara vår ingång och vår utgång från nu och till evig tid. Amen.

Vid årets början.

Vid årsskiftet gå tankarna tillbaka och framåt. Vi tänka såsom enskilda på vad som varit och undra vad som skall komma, och i samma spår gå våra tankar, då vi tänka på vår ställning såsom mission.

Det som varit ger oss såsom mission stor anledning till tacksägelse. Väl har under sista delen av 1929 rätt mycken sjuklighet rått bland våra missionärer, men de senaste underrättelserna äro även i detta hänseende mera hoppfulla. Och det är, trots allt, en anledning till stor tacksamhet, att vi ej behövt mottaga något meddelande om att någon missionär på arbetsfältet avlidit. Som en följd av den torka och hungersnöd, som varit och är rådande, härja ju farsoter därute. Luften är fylld av smittoämnen, och missionärerna ha säkerligen mindre motståndskraft än vanligt på grund av ökade arbetsbördor och försämrade möjligheter att anskaffa levnadsförnödenheter. Det är under sådana förhållanden ett stort tacksägelseämne, att ingen av dem dukat under.

I detta sammanhang ligger det nära till hands att tänka på fröken Maria Björklund, som nyligen fått hembud, fastän hennes sjukdom och död ej kom som en följd av hungersnöden eller nödhjälpsarbetet. Vi förstå ej Guds vägar med avseende på henne, men vi ha rik anledning att tacka Gud för nåd, som han gav sin tjänarinna under lidandestiden, nåd till att förhärliga Herrens namn och bliva till välsignelse.

Telegrammen från Kina, som under nov. och dec. voro mycket oroväckande, äro nu åter av mera hoppfull natur. Det synes, som om regeringen lyckats rida ut även denna fruktansvärda storm, och man hoppas, att Kinas land och folk nu skall gå lugnare tider till mötes. Bland de mer eller mindre oroväckande meddelandena därutifrån var även ett meddelande, att nankingregeringen beslutat att, utan medgivande av andra makter, fr. o. m. den 1 jan. upphäva den s. k. extraterritorialrätten. Detta meddelande innebar ju möjlighet till förvecklingar mellan Kina och stormakterna samt till ökade svårigheter för missionärerna nu under orostiden. Dessbättre har nu en förklaring, som synes t. v. komma att undanröja dessa befarade svårigheter, avgivits av den kinesiska utrikesministern. Det är även detta ett stort tacksägelseämne.

I ekonomiskt hänseende ha vi, såsom förut meddelats, i rikt mått fått erfara Herrens underbara nåd. Och tecken som tyda på andlig livaktighet förefinnas både härhemma och därute. Missionär C. J. Bergqvist meddelade t. ex. nyligen följande: »Gud har lagt på våra hjärtan här på fältet att gå ett steg framåt i uppgiften att föra evangelium, frälsningsbudskapet, till alla, som det fallit på vår lott att sörja för.

En ovanlig mottaglighet för evangelium förspörjes från flera håll. På något över en månad hade ett tiotal personer kommit till tro genom tältverksamheten i Yunchengdistriktet före stormötet den 19 och 20 okt. Sedan ha de vidöppna dörrarna i den trakten, där tältet då var, synbarligen stängts, på grund av att evangelisterna blevo oense och råkade i träta. De ha dock lovat att gå tillbaka till byn tillsammans och bekänna det oriktiga i sitt beteende och f. ö. visa, att de blivit ense igen. Nu äro de med tältet borta i en annan trakt. Folket är överallt villigt att lyssna, och en av evangelisterna, som begivit sig ut i bergstrakterna för att predika, kunde inte komma tillbaka såsom han sagt. Så ivriga voro människorna att få höra evangelium. Många hade låtit anteckna sig såsom beslutna att tro på Herren Jesus.» — Denna bild från striden därute talar ju om seger, och den giver även den anledning till tacksägelse.

Böneämnena äro ej mindre viktiga. Vi bedja att ånyo få påminna om behovet av flera missionärer, kallade till och förberedda för uppgiften av Gud själv. Tio nya manliga missionärer och dessutom några kvinnliga behöva vi bedja Gud kalla och utsända. Det alltjämt rådande nödläget giver anledning till bön och våra till kroppen klena missionärer äro ett viktigt böneämne. Behovet av väckelse på fältet såväl som behovet av nåd och kraft till att gå segerrikt framåt äro behov, som behöva bli ämne för förbön. Må vi ej heller i våra böner glömma att bedja för Kommittén för Svenska Missionen i Kina, S. M. K:s hemarbete och hemarbetare, dess tidning och övriga publikationer. Våra trogna samt uthålliga vänner och understödjare behöva vi ock ihågkomma i förbön med tacksägelse. *»Han har böjt sitt öra till mig: i hela mitt liv skall jag åkalla honom.»* Ps. 116: 2.

M. L.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Våra missionärer.
Läget i Kina.
Tältverksamheten.
Bön om flera missionärer.
S. M. K:s arbete i hemlandet.
Missionstidningen och övriga publikationer.
Missionshemmet i Duvbo.

"Kinalänkar!"

»Sista tisdagen i varje månad» är ju enligt föregående meddelanden i Sinims Land »Kinalänkens» särskilda bönedag. Nu är sista tisdagen av innevarande månad snart inne, och vi vilja därför påminna härom. Må »Kinalänkarna» den dagen bliva ihågkomna i missionsvännernas förböner» och må de själva den dagen få nåd till att samlas inför nådens tron!

En vädjan.

Ett mindre antal av årets missionskalender Hans Stjärna i Östern finnes ännu kvar. Då kalendern icke blott är en julkalender utan en missionsbok med innehåll, som ständigt behåller sitt värde, våga vi göra en vördsam hänvändelse till våra vänner om en liten handräckning med spridandet av den återstående upplagan.

S. M. K:s månadsmöte.

I likhet med föregående år ämnar Sv. Missionen i Kina även i år de månader då annat större möte ej anordnas och då så kan ske anordna s. k. månadsmöten. En början göres *tisdagen den 4 nästkommande febr.*, då möte anordnas på *K. F. U. M:s hörsal, Birger Jarlsgatan 35, kl. 7.30 e. m.* Vi hoppas då få apotekare *K. Nilenius* samt kyrkoherde *G. Arbman* som talare. Eftersom Ansgar-dagen infaller just denna dag får detta möte karaktären av Ansgarsfest.

Efter mötet anordnas servering av kaffe och te samt bönemöte för S. M. K.

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas v. G. till symöte på *Eugeniahemmet torsdagen den 6 nästkommande febr. kl. 7 e. m.* Såväl kvinnliga som manliga »Kinalänkar» hälsas varmt välkomna!

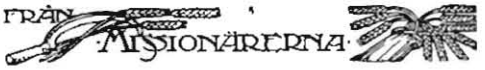

En rundresa till S. M. K:s missionsstationer i Shansi.

Utdrag ur brev från C. F. Blom.

Jag har just gjort en rundresa till stationerna i Shansi, alldenstund det var lönlöst att söka samla de troende eller ens ledarne i Honanfu distrikt, även om jag kommit fram dit, vilket var ovisst.

Först reste jag till Ishih, där det passade sig så bra, att deras lokalförsamling skulle hålla sitt höstmöte. Fastän de andra församlingarna i kretsen redan hållit sina möten var på sitt håll, hade ej så få besökande kommit från närbelägna platser, och på söndagen kunde kapellet ej rymma alla de gudstjänstfirande, utan en hel del, synnerligen kvinnor, måste sitta på gården, och predikanterna söka göra sig hörda ditut. Det var ett gott, allvarligt möte, och vid församlingsmötet efteråt på måndagen beslöts det att mera materialier för den planerade kapellbyggnaden skulle inköpas. Stora försakelser ha gjorts för att anskaffa nödiga medel för detta företag, som är mycket av nöden. Om ej ens lokalförsamlingen kan rymmas i det nuvarande kapellet, huru mycket mindre de större mötena av hela kretsens församlingar, vilka bruka hållas om våren, emedan det är lättare att vara utomhus då.

Det är också stor offervillighet för tältverksamheten. Tältet äges gemensamt med Puchow församling och är ett år i vartdera distriktet. Detta år är det inom Ishih-området, och jag gjorde ett besök där på vägen till Puchow. Först blev jag inkvarterad i ett litet rum bredvid den lilla lokalförsamlingens i I-tang kapell, men bjöds sedan till ett privathus, där jag fick gästa i det bästa rummet och försågs med mat och dryck och fick all möjlig tillsyn. De kära vännerna där kallade sig Agnes Forssbergs »lärjungar» och talade med rörelse om hennes självuppoffrande arbete där, samt hörde med sorg om Maria Björklunds lidande och väntade hädanfärd. I tältet var det »fullt hus» på

kvällen, och det kändes riktigt gott. Evangelisten lärde först barnen ett par sångverser, som de sjöngo med väldig schwung, om också inte synnerligen musikaliskt. Mer än hälften av de besökande voro kvinnor och flickor, men det var ingen svårighet med att uppehålla ordningen, och de syntes lika intresserade av förkunnelsen som männen. Det är sedan många år en liten grupp av troende i byn, men nu hoppas de på en förnyelse bland dem själva och en väckelse hos de hittills likgiltiga byinnevånarna för övrigt.

Detta tält skall efter nyår flyttas till Puchow distrikt, där våra vänner hoppas medelst denna form av verksamhet kunna öppna hittills mera försummade delar av fältet för evangelii förkunnelse. Om Herren förser med medel och krafter, så att den enligt budgeten för nästa år planerade utvidgningen av tältmissionen kan äga rum, hoppas vi få se riklig frukt. Tälten både i Chiehchow och Yunchengdistrikten ha varit så väl besökta och så mycket personligt intresse har visats, att det synes vara en vidöppen dörr just på det området. Måtte det bli fred och ro i landet, så att verksamheten kan ostört bedrivas. Framförallt måtte de vittnen, som där frambära vittnesbördet, med sin vandel visa sanningen av sin förkunnelse, ty livet talar bättre än orden.

I Puchow var det intet större möte i gång, utan vi hade tillfälle att i stillhet samtala om arbetet. De behöva en evangelist till där, särskilt med tanke på tältverksamheten och på att äldste Tsao börjar bli till åren. Det är så många platser, där nya arbetare behövdes, om vi hade lämpliga män och kvinnor. Måhända planen att få utbildningsarbete i gång skall hjälpa oss härutinnan. Verner W. och jag avlade på f. m. ett besök hos stadens »borgmästare», en gammal vän, som just fått sorg i det han förlorat en ung dotter, av vilken han väntat mycket. Sådana tider bruka ju vara tillfällen, då hjärtat är litet mer mottagligt för budskapet om de himmelska tingen, så att jag hoppas något av vad vi fingo säga stannade kvar och bär frukt i sinom tid.

Från Puchow skulle jag resa till Juicheng, men som det ej gick att få hyra riddjur direkt över berget och jag dessutom ville besöka en utstation i Yunglo, så reste jag med buss till Feng-ling mitt emot Tungkwan och lyckades där hyra en åsna, som emellertid visade sig mycket opålitlig som fortskaffningsmedel. Vi kommo samma dag ej fram till Yunglo, utan nödgades stanna över natten i Hsiao-li, 20 li västerut. Där märkte jag, att en ung kvinna var mycket intresserad i mina förhållanden, men ville ej taga någon vidare notis om henne, då Ethel ej var med. Jag inbjöd värdshusfolket och andra att komma in i mitt rum på kvällen, om det ej lämpade sig att jag gick till dem, så skulle jag tala för dem om frälsningen, och den första som kom var den unga kvinnan. Hon hade sin man och ett par andra släktingar, manliga och kvinnliga, med sig, och alla lyssnade stilla. Jag märkte snart, att kvinnan tog emot ordet på ett annat sätt än de andra, och inom kort satt hon och torkade i smyg bort den ena tåren efter den andra. När alla de andra gått kom hon tillbaka och berättade, att hon och hennes man voro från Honan, Yenshih, strax öster om Honanfu, och att de flesta av hennes anhöriga och vänner därhemma voro kristna, men ej hennes mans familj, så att hon var skild från allt kristet umgänge. Nu hade de dessutom nödgats lämna hemmet och taga sin tillflykt undan krig och förtryck långt borta bland obekanta människor, och hon var så glad att ha fått höra evangelium igen. Hon skulle gå de tre milen till missionsstationen för att få mera hjälp och undervisning. Hon var ung och stark och orkade gå hela dagen.

Följande dag fortsatte jag resan och mötte på vägen evangelisten i Yunglo samt meddelade honom den upptäckt vi gjort i värdshuset, och sedan fick Gerda Carlén veta om henne, så att jag hoppas hon blir omhändertagen, vare sig hon kan komma till Juicheng eller ej.

I Juicheng skulle just en grupp kvinnor, som varit samlade fjorton dagar för bibelstudium, skiljas åt, och en ny grupp

mindre försigkomna samlades, så att vi på söndagen hade kapellet, vad kvinnorna beträffade, överfyllt. Det var gott om åhörare på manssidan också, och det kändes stor mottaglighet. Utom på söndagsgudstjänsten talade jag även vid ett par aftonmöten. Det är ju alltid gott, när det kommer en ny röst och budskapet framställes på ett litet annorlunda sätt än de äro vana att höra. Gerda Carlén syntes så stark, och gott var det, ty hon är ju icke blott ensam med kvinnoarbetet, när Judith är borta på sjukvård, utan hon är helt ensam därhemma, under det Oscar håller på att ställa i ordning i det nyhyrda huset i Pinglu.

Julfest för missionärsbarn.

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté anordnade den 11 januari sin sedvanliga julfest för missionärers barn å Margareta Hushållsskola. Över hundratalet hade hörsammat inbjudningen. Det var så roligt att se, med vilken glädje de kommo samman på detta sätt. Där träffades vänner, som känt varandra som små i Kina, Indien eller Afrika och det var ju klart, att de hade mycket att berätta för varandra.

Den tända granen, det festligt prydda kaffebordet och alla de brinnande ljusen bidrogo i hög grad att giva julstämning. Doktor Thorell talade så trevligt och gav några tankar med anledning av ordet »Saligare är att giva än att taga». Han vidrörde bl. a. hur det kunde vara på julafton. Visst vänta barnen på att få sina julklappar, men hava de förfärdigat någon liten sak till far och mor, huru ivriga bliva de ej, när stunden kommit och paketet tagits upp och beskådats. — Han ville säga dem, att givandets glädje är stor.

Efter en sång- och musikstund visade pastor Nils Dahlberg skioptikonbilder. Han hade valt bilder från Betlehem, från födelsekyrkan både in- och utvändigt och bättre bilder kunde väl ej passa i juletid. För att klargöra bibelns liknelser om herden och fåren visade han också en hel del intressanta bilder från Palestina om sättet att sköta fårhjordarna. Ungdomarna tyckte nog, att han kunde få hålla på så länge som helst, men allt roligt tar ju slut, så även detta.

Även den materiella undfägnaden var riklig. Där vankades äpplen och karameller, marzipansaker och choklad och vid 9-tiden samlades hela skaran till supé. Borden dignade av allehanda läckerheter, och det var i sanning ett riktigt julkalas.

»Vad tycker du har varit roligast i afton?» tillfrågades en liten pys. Med strålande ögon kom svaret: »Jag vet inte, alltihop var allra mest roligast.» Och så kände nog många med honom. Helt säkert blev aftonen för gästerna ett ljust och glatt minne. Programmet var ju även ämnat att försöka få dem att förstå deras föräldrars arbete och helt visst lyckades det, åtminstone i någon mån... *D. M.*

Stina Halvarsson.

(Forts. fr. Sinims Land $^{25}/_{12}$ 1929.)

För nytillträdande prenumeranter meddelas, att detta utgör slutet på vad en prästman berättade om en tvätterska, som nyligen avlidit. Hon hette Stina Halvarsson och hade ibland ekonomiska trångmål, fastän Herrens hjälp kom i rätt tid. En gång behövde hon 50 kr. för att kunna betala hyran. Hon bad och fick förvissning om att Gud skulle hjälpa. En dotter sade: »Det tror jag inte, förrän jag får se det.. Nu för tiden ske inga underverk.» — Helt oväntat fick hon emellertid ett kuvert, som enligt uppgift skulle innehålla »en slant». Här nedan följer fortsättningen.

Mor Stina torkade sig hastigt om händerna och öppnade kuvertet. En femtiokrona mötte hennes häpna blick. »Men — men — min herre, inte menar ni väl, att jag skall behålla hela den här», stammade hon.

»Jo, precis det menar jag», sade herr B. leende. »Jag hörde en röst i mitt inre som tydligt sade: Giv fru Halvarsson femtio kronor, ty hon är i nöd! Och den rösten vågade jag ej säga nej till.»

»Gud välsigne er, herr B., och vare själv eder rika lön», sade mor Stina rörd och tryckte hans hand. Och så berättade hon, vad hon behövde pengarna till.

»Guds klocka går alltid rätt, fastän vi ibland tycka, att den går för långsamt», svarade herr B. med en tår i ögat.

Sällan förr hade det gått så lätt att arbeta för mor Stina som den eftermiddagen. »Herren hjälper, Herren hjälper», jublade det i hennes hjärta. Tidigare än vanligt stod hon i köket färdig att gå hem för att betala hyran och göra mat i ordning åt barnen. Då fru Berger förvånade sig över att hon hunnit så mycket arbete, måste hon berätta om den underbara bönhörelsen även för henne. Och även hon gladdes och tackade Gud. Flera liknande händelser skulle jag kunna förtälja dig ur mor Stinas liv», slöt pastorn, »men detta må vara nog för den här gången».

»Tack Henning», sade assessorn rörd. »Gud give, att jag mera kunde likna mor Stina såväl då det gäller hennes frimodiga bekännelse av Jesu namn som hennes fasta barnsliga förtröstan på Herrens hjälp!» (Ur »Skogsblomman».)

Den lille sotarpojken.

Lord Cairns, en varmhjärtad engelsk ädling, brukade på missionsmöten berätta om en liten sotarepojke i Belfast, som en gång övertalades att giva 15 öre till missionen. En afton mötte honom på gatan en av hans bekanta, som med en viss förvåning frågade den rentvättade och välklädde unge mannen, vart han skulle gå.

»Jag skall gå till ett missionsmöte», svarade han.

»Vad skall du göra där?»

»Jo», sade den unge skorstensfejaren, »jag har liksom blivit delägare i affären och skall gå dit för att höra, hur den går.»

Om någon saknar intresse för missionen, beror det på att man ej satt in något för dess främjande. Om du hade några tusen kronor insatta som rörelsekapital i en affär, vore du ock intresserad av att just den affären gick framåt och gav stor vinst.

(J. K. Y. F:s Månadsblad.)

Redovisning över influtna gåvor till missionshemmet i Duvbo.

Oktober—December 1929.

In natura: E. M—n, Mörby, kaffe; Värnamovänner, en fårkropp, K. N—s, Göteborg, medicin; G. & A. S—n, Lidköping, en sockertopp; A. G—n, Hässelby, grönsaker och blommor; fru A. B—r, Nyköping, ärtor; K. & L. W—n, Malmö, frukt; A. & L. B—n, Runnaryd, julost; A. K—n, Ekenässjön, dito; fru K. H—t, Bodasjögle, dito; fru M. K—n, Kristdala, dito; E. L—g, Malmö, kakao; Nye ungdomsförening, julost; fru M. Ö—nd, Stocksund, en låda juläpplen; H. & N. H—tz, apelsiner, frukt, kaffe, te, chokolad, konfekt, marmelad, nötter och russin; fru L. T—ie, Storängen, diverse julgåvor; E. K—e, Eugeniahemmet, julgotter; J. C—n, Bankeryd, kaffe och apelsiner; konditor N., Duvbo, tårta; D. J—n, Duvbo, lutfisk; Lilltomtavännerna, charkuterivaror varje vecka, en jultårta.

Kontant: S. Sch—t, Stockholm, 10 kr.; L. S., Stockholm, »till julmat» 25 kr.; H. L—m, Vetlanda, »till julbordet» 25 kr.; I. H—g, Lidingön, 25 kr.; fru T—ie, Storängen, 10 kr.; O. H. i st. för blommor på F. Hallins grav 5 kr.; E. A—n, Vetlanda, »extra julgott» 25 kr.; »J», Sala, 10 kr.; F. P—n, Björklinge, »till gran och ljus» 10 kr.; Syföreningen, Malmö, gen. fru H. H—n »till barnens jul» 51 kr.; N. O—t, Huskvarna, 15 kr.; K. S—t, dito, 10 kr.

Med varmaste tack till varje givare.

»Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken.» Ps. 105: 1. *August o. Augusta Berg.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 51 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»Vi hava sett hans stjärna.» — Vid årets början. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Julfest för missionärsbarn. — Ungdomens avdelning. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930.